

ZVĚROLÉKAŘ V AKCI

Úsměvné příběhy
čtyřnohých
pacientů

KLOKAN

Julian Norton

ZVĚROLÉKAŘ V AKCI

Úsměvné příhody
čtyřnohých
pacientů

edice
KLOKAN

Julian Norton

Copyright © Julian Norton 2017
Translation © Jana Vlčková, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
A YORKSHIRE VET – THROUGH THE SEASONS
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Draha Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-003-0

Pro Annu, Jacka a Archieho

Úvod

Když jsem odjížděl z Jackieho farmy, vypadaly tři mladé lamy alpaky mnohem lépe a radostněji. Dorazil jsem před hodinou a půl poté, co mi zavolal vyděšený majitel. Panikařil. Věčně nenažraní lamí pubertáci se mu vloupali do skladu krmiv a cpali se, co hrdlo ráčilo. Není divu, že se všichni tři začali dusit. Suché krmivo, jímž se ládovali, jim nabobtnalo v jícnu. Jejich stav byl opravdu vážný.

Po spoustě rozruchu, zavedení žaludeční sondy do každého zvířete a mnoha litrech vody, jejímž úkolem bylo překážku spláchnout, jsem zamířil nazpátek do Thirsku, abych si užil tu trochu času, která mi zbyla z „polední přestávky“. Panoval příjemný podzimní den a svítilo slunce. Moje věrná fenka Jack Russell teriéra Emmy vzrušeně vrtěla ocáskem, když jsme kráčeli po důvěrně známých spletitých stezkách. Na konci cesty jsem neodolal a pokračoval jsem dál v procházce se psem. Alespoň jsem mohl vyřídit dlouho odkládaný telefonát s Davidem, mým literárním agentem. Už víc než týden mi nechával vzkazy. Moje první knížka se setkala s nadšeným ohlasem, takže jsem tušil, co mi řekne, až spolu budeme mluvit.

Když jsem ho zastihl na mobilu, přešel rovnou k věci.

„Juliane, byli bychom rádi, kdybyste napsal další knihu.“

„To se vám, Davide, lehko řekne,“ namítl jsem. Našel jsem si vhodný pařez a usadil se na něm. Emmy brouzdala křovím a pátrala po nějakém dobrodružství. „Vy nejste ten, kdo bude horko těžko hledat slova... A toho času!“

Ne že bych druhou knihu napsat *nemohl*. Především jsem si nebyl jistý, jestli budu mít čtenářům co sdělit. Krátce jsem nastínil, na čem bych mohl pracovat. Víc by mě bavila sbírka veterinárních anekdot, volně související se střídáním ročních dob než chronologický výčet mých vzpomínek jako v první knize. Davidovi se ten nápad líbil, a tak, než jsem stačil vstát z pařezu, dohodli jsme se na projektu s pracovním názvem *Zvěrolékařův rok*. Na pár vteřin jsem se zastavil, abych se pokochal pohledem na Hushwaite, malebnou vesničku poblíž. Právě jsem sebe a svoji rodinu odsoudil k šesti měsícům (anebo víc) dlouhých večerů, časného vstávání, editování, přepisování, nemluvě o odpadkovém koši plném papíru, v němž skončí nepovedené kapitoly. Ale věděl jsem, že výsledek bude stát za to.

Tato knížka stejně jako ta první vznikla společným úsilím a s obrovským přispěním mojí ženy Anne, která mistrně zkontrolovala každé slovo. Škrtala, přepisovala a opakovaně korigovala text, aby se dal pěkně číst. Jack, můj nejstarší syn, který má velký smysl pro detail, se postaral o skvělou fotografii na obálce. Jednou v neděli večer se mě zeptal, poté co dokončil školní úkoly a já si zrovna lámal hlavu s další kapitolou: „Tati, baví tě psát knížky?“ Musel si všimnout mého zamračeného čela a očekával zápornou odpověď. Řekl jsem mu, že psát knížky je úplně stejné jako vypracovávat domácí cvičení. Někdy to jde, jindy to dře. Ale když je hotovo a člověk je s výsledkem spokojený, všechno trápení je okamžitě zapomenuto. Doufám, že i vás, milí čtenáři, bude moje vyprávění bavit

a přinese vám tolik radosti jako mně, když na stránkách papíru znovu ožívaly příběhy báječných lidí a jejich stejně báječných zvířat, s nimiž jsem se setkal během své venkovské veterinární praxe v severním Yorkshiru.

ZIMA

J eště mě zábyly prsty u nohou i na rukách, když moje auto pomalu a opatrně, zato úplně samovolně, klouzalo z příkrého kopce k vesnici Boltby. Udeřila tuhá zima, mrzlo, až praštělo, a časně ráno mi zavolali z hodně vzdálené farmy uprostřed vřesovišť, že se jim telí jalovice. Všude ležela spousta sněhu a mráz se zakusoval až do kostí. Většina silnic byla uklizená, ale zaskočily mě ledové plotny na úpatí kopce. Sněhové závěje na každé straně poskytovaly určitou ochranu, a tak jsem skončil v měkké náruči zapadaného živého plotu. Autu se nic nestalo a mně také ne. Ale jestli se chci dostat k dalšímu pacientovi – krávě, kterou skolila mléčná horečka – musím se podobných nehod vyvarovat. Čeká mě strastiplná cesta do Pickhillu, který leží na druhém břehu řeky Swale. Opatrně jsem se šinul kroutícími se silničkami, klouzal jsem z kopců a ztrácel se v ledové mlze oblasti Vale of York. Vyběhl jsem z domu, aniž bych si dal jediný šálek čaje, a moje vyhřátá postel jako by pocházela z jiného světa. Pro venkovského veterináře ze severního Yorkshiru bývá zima pěkně tvrdým obdobím roku...

Labutěnka

„Dobře, takže ona přišla k vašim dveřím a zaklepala?“
Byl konec listopadu, odpolední ordinační hodiny se chýlily ke konci a na ošetřovně panoval klid. Naše recepční, Sylvia, právě telefonovala. Má pozoruhodnou vlastnost. Umí vést telefonní rozhovor tak, že pokud je zvěrolékař v doslechu, udělá si z jejích slov obrázek o novém případě. Když jsem ten večer poslouchal její komentář, poznal jsem, že se přihodilo něco mimořádného.

„Fajn... Takže zvedá nohu ze země?“

„Dobře... A kde je teď?“

„Aha! Zpátky na jezeře?“

Navzdory konkrétním dotazům jsem netušil, co mě tenhle večer ještě čeká.

Paní, která nám zavolala, žije na předměstí poblíž rybníka. Kolem Thirsku je takových rybníků spousta. Kdysi to byly jámy, kde se těžil jíl, z nějž se pálily cihly. Cihelny jsou dávno pryč a opuštěné těžební jámy se zaplnily vodou. Lidé, kteří tam hospodaří, si uvědomili, že když je osadí rybami, budou se k nim sjíždět rybáři ze široka a daleka. Když vlastníte rybník, brzy zjistíte, že vám zaplatí účty lépe než chov hovězího dobytka.

Dáma, která nám volala, vysvětlovala Sylvii, že si zrovna doprávali odpolední čaj, když někdo zaklepal. Ke svému úžasu zjistila, že na prahu stojí bok po boku dvě černé la-

butě. Velký samec a o něco menší samice. Samice zvedala nožku a bylo vidět, že trpí bolestí. Vypadalo to, jako když si došli do domu pro pomoc. Avšak jak hovor pokračoval, nenadálí návštěvníci zmizeli ve tmě. Nejspíš se vrátili na rybník, který jim poskytoval relativní bezpečí.

Jak mám u všech svatých najít černou labuť na potemnělé hladině jezera?

A i kdybych ji dokázal vystopovat, jak ji mám chytit?

S mírným rozechvěním jsem posbíral nástroje, které bych mohl potřebovat. Nikdy dřív jsem labuť nechytal a pověsti o síle jejích křídel, která dokážou přerazit muži ruku, mi na sebevědomí nepřidaly. Poradil jsem se s ostatními členy personálu, ale nikdo nevyrukoval s nějakým přínosným návrhem. Naopak jsem se dozvěděl, že labutě mají velice křehké krky, a použití sítí nepřichází v úvahu kvůli možnému poškození peří.

Určitě budu potřebovat asistenci. Naštěstí se Sarah, naše šikovná a výkonná veterinární sestra, nabídla jako dobrovolnice. Částečně se přihlásila proto, že milovala výzvy, ale také už měla dost únavného počítání tablet, bez kterého se každodenní ordinace neobejde. A tak jsme se vyzbrojili vším možným – sítí (usoudili jsme, že ji pro všechny případy vezmeme s sebou bez ohledu na riziko poškození peří), velkou plachtou, smyčkou, (kterou obvykle používáme k odchytu nebezpečných psů) a dokonce teplou dekou. Vše jsme naskládali do terénního auta.

Přestože bylo jen pár minut po páté odpolední, venku panovala tma jako v pytli. Na počátku zimy se v Thirsku rychle smráká. Žijeme v severním Yorkshiru, pouhých třicet kilometrů od nejseverněji položeného města Yarm, kde řeka Tees vytváří přirozenou hranici s hrabstvím Durham. Protože pocházím ze západního Yorkshiru, jsem zvyklý považovat místa jako Harrogate, Ilkley, Ripon a Skip-

ton za „severní“ města, ale Thirsk mezi ně svým způsobem nezapadá. Díky tomu si užíváme dlouhých letních večerů, ale naproti tomu zimní noci tu začínají ve čtyři odpoledne.

Vykročili jsme z ošetrovny do tmy a já se neubráníl pomyslení, že příští zhruba hodina, nebo tak nějak, bude vyložená ztráta času. Labutě budou plavat uprostřed černého rybníku, nebudou ani vidět, natož aby se daly chytit zvěrolékařem a jeho asistentkou, vybavenými dlouhou tyčí se smyčkou na konci, určenou na odlov zákeřných psů. Mám gumovky, ale jen standardní výšky, takže nebudu schopen brodit se daleko vodou, aniž bych se kompletně zmácel. Představoval jsem si, jak přede mnou majestátní ptáci elegantně odplouvají do noci.

Dlouhá a úplně temná ulička nás zavedla na parkoviště, kde na nás čekala paní, která nám volala. Její dcera (jak v dnešní době činí každé hodné dítě vybavené mobilem) natočila labutě, jak klepou na skleněné dveře. Ukázala mi svůj telefon a opravdu tam byly – dvě labutě stojící na prahu, samice se tváří rozčileně, zatímco samec Źuká zobákem do skla, aby upoutal pozornost. Dojemný obrázek posílil ve mně i v Sarah odhodlání zraněného ptáka chytit. Kdyby se nám podařilo pacientku lapit a bezpečně naložit do auta, mohli bychom ji odvézt na ošetrovnu a pokusit se nohu vyléčit.

A tak jsme se vyzbrojili vším, co by se nám mohlo podle našeho názoru hodit, a za světla baterky jsme se vydali k rybníku. Přibližně po pěti minutách tápání ve tmě jsme dorazili k okraji vody právě v okamžiku, kdy labutí pár vklouzl na temnou hladinu.

„Krucí!“ blesklo mi hlavou. Věděli jsme, že jakmile se ptáci dostanou na vodu, mají nad námi navrch. Zatímco jsem se pokoušel zosnovat nějaký plán, Sarah si uvědo-

mila, že se nám za chvíli ztratí z dohledu. Beze slova, bez varování a bez ohledu na hloubku se vrhla na nejbližší labuť a pevně ji popadla pažemi kolem těla a křídel. Cestou k rybníku jsme probírali možné taktiky, ale o tomhle jsme neuvažovali. Touha pomoci zraněné labuti byla silnější než strach, a naštěstí pro Sarah i labuť se vyplatila. Pomohl jsem kolegyni z vody. V náruči svírala obrovského ptáka a spokojeně se křenila. Stálo při nás štěstí, protože se ukázalo, že lapená labuť je ta s poraněnou nohou. První bod našeho večerního dobrodružství byl úspěšně splněn a Sarah odvedla vynikající práci.

Netrvalo dlouho a objevili jsme příčinu potíží. Ve světle baterky se ukázalo, že elegantní pták má v levé noze zapíchnutý rybářský háček. Vězel velmi hluboko a pevně držel. Nedal se vyjmout bez anestezie a chirurgického náčiní.

Labuť začínala mít našich záchranářských pokusů dost, plácala křídly a vrtěla se. Neuvědomovala si, že se jí pokoušíme pomoci. Chtěla utéct a vrátit se na vodu ke svému partnerovi. Co se jeho týče, tak ten usoudil, že se jedná o děsivý noční pokus o únos a snažil se nás odehnat. Ptákům se nedalo vysvětlit, že jsme tu proto, abychom jim pomohli, a jakmile budeme hotoví, všechno bude zase v pořádku. Po nerovném boji se nám podařilo labuť zabalit do velké deky a naložit ji do dodávky. Někdy jí říkáme „zvířecí sanitka“, ale je to jenom obyčejné auto.

V době, kdy jsme dorazili zpátky do ambulance, byla labuť už pořádně našťavaná. Nejenom že trpěla velkou bolestí, ale navíc se stala obětí únosu a čtvrt hodiny se natřásala vzadu v dodávce. Měla dost dobrý důvod ke vzteku. Sarah záhy vzala situaci do svých rukou, a tak jsme pacientku přenesli na operační sál, kde jsme ji ihned uspali. Za běžných okolností v tomhle bodě dáváme volně žijí-

cím nebo zatoulaným zvířatům jména. Usnadňuje nám to život, protože jméno zapíšeme do zdravotní dokumentace a na kotec, kde se pacient zotavuje po operaci. V tomto případě jsme nebyli schopni vymyslet nic lepšího než „Labutěnka“. Což pro naše účely naprosto stačilo a Labutěnka brzy spala jako dudek na operačním stole.

Konečně jsem se mohl pořádně podívat na její zranění. Hluboko v noze vězel velký háček. Pronikl až ke kosti, a jak jsem zjistil pomocí skalpelu, pevně se ovinul kolem hlavní tepny zásobující prsty krví. Vodní ptáci mají v nohách velké cévy, které spolu s tepnami vedou velice blízko sebe. Tato zvláštní vlastnost jim pomáhá udržet si tělesnou teplotu a nazývá se „protiproudová výměna tepla“. Teplá tepenná krev proudící z těla ohřívá studenou krev v žilách. Znamená to, že běháky příliš neprochladnou, když labuť (kachna, husa nebo třeba vodní slípka) plavou ve velmi studené vodě. Dále, a to je rozhodující, tělesná teplota neklesne příliš nízko, když se ochlazená krev vrací do těla. Kdybychom se vy nebo já v zimě nacházeli v ledové vodě jezera, velice rychle by se u nás rozvinula hypotermie, zato vodní ptáci se s ní díky speciálnímu uspořádání tepen a žil vyrovnávají velmi dobře. Ale právě teď mi tahle zvláštní úprava hodně ztěžuje práci. Musím se vyhnout dvěma velkým cévám, aby nedošlo k závažnému krvácení a já měl jistotu, že Labutěnka bude mít po zbytek zimy pěkně teplou levou nožku.

Jediný způsob, jak háček bezpečně vyjmout, aniž bych způsobil ještě větší škodu, bylo nohu rozříznout. Rybářské háčky někdy mívají protihrot, což znamená, že nemohou být vytaženy ven stejnou cestou, kudy se dostaly dovnitř. Čím víc se za ně tahá, tím hlouběji se zarývají do tkáně, a mohou ji vážně poškodit. Pomocí kleští, které většinou používám k uštipování kovových hřebů při ná-

pravě zlomenin, se mi podařilo ucvaknout háček těsně před protihrotem. Jakmile jsem opatrně vyjmul tuto část, zbytek háčku jsem mohl jemně vytáhnout, aniž bych pacientce způsobil další trauma. Důležité cévy naštěstí zůstaly nedotčeny. Ránu jsem zažil vstřebatelným materiálem, protože nebyla šance, že bychom se s Labutěnkou na ošetřovně znovu setkali, abychom jí mohli vytáhnout stehy jako ostatním pacientům.

Píchli jsme jí injekci proti bolesti a antibiotika kvůli možné infekci a rozhodli se ji na noc umístit do kotce. Což se snáze řekne, než udělá, protože napůl oblužená labuť neovládá svůj dlouhý krk. Byl úplně vláčný a hlava se jí nebezpečně kymácela. Museli jsme se Sarah dávat pozor, aby se nesvalila do nevhodné pozice. Poslední věc, kterou by jistě chtěla, je probudit se s bolavým krkem. Plánovali jsme, že ráno vypustíme labuť na rybník k jejímu partnerovi, ale napřed se musí zotavit z operace, takže jsme ji připravili na klidnou, byť osamělou noc.

Druhý den byl pátek. Pátky bývají ve veterinární praxi vždycky hodně rušné, proto Sarah navrhla, abychom se sešli dřív a vydali se k rybníku, než vypukne obvyklý chaos. Věděli jsme, že je to práce pro dva lidi a nějaký čas potrvá, než dostaneme Labutěnku do dodávky. Domluvili jsme se, že si dáme sraz na sedmou.

Labutěnka strávila klidnou, byť trochu nezvyklou noc v psím kotci. Místo v rákosí odpočívala na tlusté dece. Ani jsme se nedivili, že byla trochu podrážděná, když nás ráno uviděla. Sarah (která se stala expertem na lov labutí) pacientku vytáhla z klece a ránu pomazala silnou vrstvou vazelíny, aby byla chráněná před blátivou vodou. Tohle opatření sice moc dlouho nevydrží, ale pomůže při boji proti infekci. Potom jsme nasedli do dodávky a vyrazili k rybníku.

Když jsme nesli Labutěnku zpátky na břeh, kde jsme ji včera večer chytili, začalo vycházet bledé zimní slunce. Za denního světla vypadalo tohle místo úplně jinak než v noci a Sarah měla zatracené štěstí, že se vrhla do vody zrovna tady. O několik metrů dál byla mnohem hlubší a zahučela by do ní až po krk!

Mžourali jsme do mlhy, která se vznášela nad hladinou, a pátrali jsme po nějaké známce přítomnosti černého labuťáka. Nic jsme neviděli. Ozývali se sice už první vodní ptáci, ale nebyly to labutě. Copak se Labutěnčin celoživotní partner vydal ji hledat? Byla by to sice hrozná smůla, ale dalo by se to pochopit, když viděl, jak byla jeho družka přepadena, nacpána do dodávky a odvezena uprostřed noci bůhví kam. Kdo by mu mohl vyčítat, že se pustil do pátrání? Lidé, kteří bydleli v domku u rybníka, ti, kteří nás zavolali, za námi přišli a ujistili nás, že v případě potřeby vyhlásí oficiální pátrání. Ale právě teď bylo nejdůležitější pacientku pustit na svobodu, protože se zoufale snažila dostat do vody.

Na vodě působí labutě velmi noblesně, zato na pevnině mají k eleganci daleko. Labutěnka se pomalu a neohrabaně doplahočila k rybníku a ze břehu s nedůstojným žblunknutím spadla do vody hlavou napřed. Avšak po těžkopádném namočení viditelně pookřála. Všichni jsme zadrželi dech. Labutěnka nalezla ztracené sebevědomí a několikrát opatrně ponořila hlavu pod hladinu, jako by ze sebe chtěla smýt pach, kterým načichla na veterinární ošetřovně. Slunce vystoupalo nad rybník a nám se naskytl okouzlující pohled. Důstojný pták se zjevně radoval, že je zase zpátky tam, kam patří.

Vtom se na opačné straně rybníka objevil samec. Blížil se pomalu, ale cílevědomě ke své partnerce. Když se labutě setkaly, samec vydal zvláštní zvuk, jako by říkal:

„Díkybohu, že jsi doma! Neměl jsem ponětí, kam ses poděla.“ Potom se stala ta nejpodivuhodnější věc. Obě labutě se propletly krky, jako by se objímaly, a na pozadí vycházejícího slunce vytvořily tmavou siluetu v dokonalém tvaru srdce.

Labutěnka jako by se zázračně uzdravila a bylo nádherné sledovat, jak je šťastná ve svém přirozeném prostředí a se svým životním druhem. Tento typ práce přináší obrovské uspokojení a mezi zvěrolékaři platí nepsaná dohoda, že náklady na léčbu volně žijících zvířat hradíme my. I když pozorovat dvě spokojené labutě plující bok po boku bylo k nezaplacení, čekal na mě seznam ranních pacientů a povinnosti se nedaly dál odkládat.

Labutě mizely v dálce, jako by pluly přímo ke slunci. Divákům na břehu tak dopřály skvělý začátek dne.

Malcolm

Každý rok v listopadu jezdím na kontrolu Malcolmovy chovné stanice závodních chrtů. Malcolm je grandiózní postava a během let jsem ho stačil důkladně poznat. Nejenom že je úspěšným trenérem a chovatelem greyhoundů, ale také je majitelem motorestu poblíž Thirsku. Správně ho popsat je opravdu obtížné. Vzhledem i smyslem pro humor se podobá komikovi z osmdesátých let Lesi Dawsonovi a je to laskavý muž a věrný přítel. Přímokypí energií. Ve svém podniku si za pultem grilu bezstarostně pohazuje se smaženým vejcem, a při tom dál vede nevzrušený hovor s někým na mobilu, ježž má trvale přilepený k pravému uchu. Ale pro mě je ze všeho nejdůležitější láska, kterou projevuje svým psům. Poznal jsem ho právě prostřednictvím greyhoundů.

Kromě každoroční inspekce se setkáváme při pravidelných kontrolách jeho chrtů, kteří bývají ukázkově zdraví a ve vrcholné kondici. Za pultem motorestu mezi podnosy se žampiony, které jsou základní složkou obrovských smažených snídaní, jimiž Malcolm krmí hladové řidiče nákladáků, stojí početné trofeje a fotografie štíhlých vítězů z řad jeho psů. Ačkoliv sám Malcolm má do atleta daleko (i když za mladých let hrál poloprofesionálně fotbal za jižní Yorkshire), rozhodně ví, jak dostat svoje chrtý do špičkové formy. Vždycky se na nás, veterináře, těší.

Nemůže se dočkat, až se s námi podělí o svůj nejnovější nápad, nechá si odsouhlasit nový krmný režim, anebo ho zajímá náš názor na originální lektvar, který mu doporučil jakýsi irský zvěrolékař, s nímž se setkal na dostizích.

Jakmile necháme za zády vyhřátý motorest prosycený párou, stává se každoroční inspekce chladnou záležitostí. Jednou jsem takhle vykročil do té nejprudší bouře. Obával jsem se, že nákladáky zaparkované na rozlehlém a nerovném parkovišti budou za chvíli ležet na boku. Na stro-mech nezůstal jediný lísteček, ale všechny psí kotce byly vytopené a vzorně čisté. Musel jsem každý prohlédnout stejně jako jejich čtyřnohé obyvatele. Každý kotec byl za-teplený tlustým kobercem a papírovou drtí. Psům bylo tepleji než lidem, protože každý měl svou vlastní ohřívací lampu, která projasňovala zimní chmury červenou září.

Zatímco jsem ve veterinární knize kontroloval, zda byli všichni greyhoundi ve správný čas očkovaní, odčerveni a zbaveni případných blech, Malcolm nezavřel pusu. Uká-zal mi nový přístroj určený k masáži psích svalů, předvedl běžecký pás a zeptal se mě na názor na nejnovější posilu-jící přípravek.

„Rocky! Jenom se na něho podívej! Mám ho od kama-ráda z Irska. Jeho pes – nádherný hafan, poloviční bratr mojí staré feny – právě doběhl druhý v Irském derby. Co mu říkáš? Chtěl jsem do chovu přilít novou krev a vylep-šit ji. Myslíš, že to stojí za pokus? Prospěje mi to, anebo zbytečně mařím čas? Zkusím to, když mi potvrdíš, že to podle tebe může fungovat.“

Ale než jsem se stačil k tématu vyjádřit, Malcolm už přešel ke svému dalšímu nápadu, nějakým tabletám nebo vitaminovému doplňku.

Malcolm mi vždycky říkal Rocky. Také svým psům ří-kal Rocky – popřípadě Rebel nebo Blesk. Byla to jejich

domácí jména, protože nejlepší z nich – ti, kteří závodili na dostihových drahách po celé Anglii – vystupovali pod oficiálním sportovním titulem. Občas své psy oslovoval „Petr“ nebo „Juliane“. Petr je můj kolega a starší partner naší veterinární kliniky v Thirsku. Petr a já jsme jediní zvěrolékaři, kterým byl Malcolm ochoten svěřit své miláčky, ale naše jména si schovával pro psy, kteří neměli šanci cokoliv vyhrát. Nevzpomínám si, že bych za pultem viděl fotku nějakého vítěze, který by se pyšnil jménem „Petr“ nebo „Julian“, ačkoliv na tom místě je možné úplně všechno.

Ve všech směrech zde vládla greyhoundí rozmanitost, a proto mě neudivila žádná neobvyklá věc, na kterou jsem v psinci narazil. Při jedné příležitosti jsem přijel naočkovat vrh štěňat, která byla podle Malcolma předurčena vyhrát derby, až vyrostou. Malcolm seděl před kotci na masivní židli natřené zlatou barvou. Vypadala jako trůn. Malcolmovi k dokonalému vzhledu chyběla jen koruna, jablko a žezlo. Místo nich držel cigaretu a hrnek čaje. A samozřejmě mobil u ucha.

Avšak v den inspekce tu žádný trůn nebyl. Po zběžném prostudování kontrolního seznamu, obvyklém nakouknutí do skříněk a náhledu do záznamů jsme se dostali k tomu nejlepšímu – prohlídce psů. Všechna zvířata byla jako vždy pěkná a zdravá. Při sebemenším náznaku nemoci či poranění je majitel okamžitě bere na kliniku. Vždycky jde o naléhavý případ, jemuž předchází hlasitý telefonát, z něhož se stručně dozvíme, v čem je problém. Malcolm očekává, že já nebo Petr prohlédneme sebemenší škrábaneček, a to do půl hodiny, což je čas potřebný k tomu, aby Malcolm naložil psa do auta a přisvištěl s ním k nám.

„Dobře. V půl desáté jsem tam!“ bývají jeho obvyklá slova na rozloučenou, po nichž linka oněmí. Všechna